

1940 JAN. 10.

V

MÓRITZ-S.

KERESZTREJTVÉNY.

(10 pont).

Kossuth Tivadar

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
M	A	R	E	G	N	E	M	S	I
11									
R	E	K		T	N	T		Z	I
14	Z	E	N	E	S	R		15	S
16	E	S							
17									
18	I	R	T						
19									
20									
21									
22									
23	24								
25									
26									
27									
28									
29									
30									
31									
32									
33									
34									
35									
36									
37									
38									
39									
40									
41									
42									
43									
44									
45									
46									
47									
48									
49									
50									
51									
52									

Vízszintes: 1. Petőfi idézet. 11. Igeköető. 12. Figyelmeztet. 13. Női név. 14. Muzsikus. 15. Nem az ő esete. 16. Betű (fon.). 17. Pusztit. 19. Azonos betűk. 20. Némely embernek igen kevés van belőle. 22. Mázol. 23. Betű (fon.) 25. Takarmánynövény. 27. Hibát követ el. 28. Német praepositió. 29. G. E. E. 31. Nem biztos. 33. Sportegylet. 34. Vissza: Ázsiai fennsík. 35. Gyorsan fel-alá mozgat. 36. Nem a te ágad. 37. Igeköető. 38. Helyiség. 40. Azonnal része. 41. Szégyel (1=11) 43. Mesebeli paripa. 45. Vissza: Vágóeszköz. 47. Folyó — spanyolul. 48. Rag. 50. Kül ellentéte. 52. Egész.

Függőleges: 2. Görög isten. 3. Minden rendelkezés így kezdődik. 4. Van rá időd. 5. Női becenév. 6. Azonos betűk. 7. Enni ad neki. 8. Nem gyűlöl. 9. Kiitat része. 10. Kortés része. 18. Görög betű. 21. Szakáll része. 22. Evőeszköz. 24. Rápuskáz. 26. Kivesz egy lakást egy bizonyos időre. 27. Vak... világtalant. 28. Uton levő. 30. Magyar családnév. 32. Nyit. 33. Vonító. 38. Cimzés-rövidítés. 39. Időhatározó. 42. Biztosan úgy van. 44. Szárnyas (Ék hiba). 46. Élesít. 49. Sok van belőle a városban. 50. Igeköető. 51. Házállat. 52. Nem halt meg.

Pontversenyünk állása: Albrecht Győző 103, Algöver Mihály 105, Andreics Etus 28, Bánki Zoltán 69, Bányai László 49, Becskő Zsuzsanna 51, Borbély Károly 54, Boros János 94, Bruckner József 104, Czinkotszky István 105, Farkas János 27, Farkasfalvi Mauchs Imre 47, Fertinszky Edit 5, Gálik József 74, Gedőváry Lilike 55, Gubucz István 49, Gulyás Mihály 104, Gyimothy Margit 10, Györe János 104, Habersack Oszkár 23, Hegyi István 44, Hérrstein Gyula 30, Hibbey Csaba 98, Horváth István 42, Jankó Miklós 48, Jekisa Ervin 16, Karácsony Gyula 92, Kéry János 56, Kilczér Gyula 107, Kliment Miklós 107, Kossuth Tivadar 107, Kovács András 56, Kozma Márta 100, Kraft György 7, Lakos

György 107, Laub János 49, Ledzényi András 59, Máczay Lajos 107, Nagy Sándor 23, Odorfer Magda 107, Pataki Lenke 104, Potyondi Gyula 30, Réthy Béla 104, Réti Ernő 98, Sándor Judit 104, Schmidt Gusztáv 97, Schuller Aranka 31, Steiner Iván 98, Szohor Miklós 107, Szokolay Pál 104, Szórády István 107, Tarján László 30, Terray László 107, Träger Herbert 74, Unger László 102, Wágner Ibolya 60, Valent Béla 100, Zahorán Judit 25, Zeisler György 102, Zorkóczy Gábor 104. 24.

Mult számunk rejtvényeinek megfejtéséért jutalomkönyvet nyert Borbély Károly Mezőtur, Pétery-utca 10 és Karácsony Gyula Győr, II. Öreg-u. 76.

Eddig elérhető legnagyobb pontszám:

28, 23, 26, 30, 20
51, 77, 107, 127

11, 26, 26, 24.

IFJÚ ÉVEK

BUDAPEST, 1940. JANUÁR.

XVIII. ÉVFOLYAM. 5. SZÁM.

ISTEN HOLDJAI

A hold, mint bolygó, árva lélek,
fél arcával a napra néz.
Fél arca fénytől áradó,
másik fele vak éjbe vész.

Így kering ezredévek óta,
fény s árny közt osztva meg magát,
mintha félne, hogy valaki
éjsötét titkaiba lát.

Fél arca fényt ívó virággént
a napra táruul boldogan
s mögötte, rejtve napvilágtól
rémek s borzalmak éje van!

... S mi is, mi is, bús földi népek,
bolyongunk Isten holdjaként.
Fél arcunkra örök sugár süt
s lelkünk fél arca vaksötét.

Elfordítjuk az égi fénytől
a lelkünk szakadékait,
hol szennyben fetreng céda vágyunk
s hol álnokság és bűn lakik.

Fél arcunkra a kegyelemnek
áldott esője záporoz,
másik felén göggel parancsol
s vérünket issza a Gonosz!

— Ember! Ne légy hold! Nézd a földet,
hogy forog s fürdeti magát,
odaadva a napsugárnak
szomjasan minden oldalát!

Fordulj egész lelkeddel arra,
ahonnan Isten arca süt
s fürödj te is teremtő fényben,
légy nyílt és tiszta mindenütt.

Hadd nyíljon minden rejtekedben
a bűn helyett fehér erény,
ne legyen rajtad rémek éje,
ne légy rideg, kérges, kemény,

tozódj a Lélek szent nyarában
légy áldott, izzó szeretet
s teremj, teremj virágot, mézet,
gyümölcsöt, csókot s kenyeret.

Bódás János

Készen a küzdelemre

Harcold meg a hitnek szép harcát!

I. Timoteus 6:12.

Ilyenkor farsang idején mindig felújul a régi vita: szabad-e táncolni, szabad-e mulatni, szabad-e ezt, szabad-e azt? Első szavunk erre ez: aki még ebben a formában gondolkodik: szabad-e, nem szabad-e, az még nem fogadta be Krisztust és semmit sem tud az evangéliumról. Mert az evangélium a legteljesebb szabadságot hozza. Mindent szabad nékem, kiáltja Pál apostol. De nem minden használ, teszi hozzá a mondat másik felét, mintha csak a szabadság madarára tenné fel a másik szárnyat. Az egyik szárnyal, a „mindent szabad”-dal még nem tud repülni. Csak vergődik a földön, beszennyezi, besározza magát, de ha megkerül a másik szárnya is, akkor a kettőre már bátran támaszkodik és felfelé lendülhet fényes és tiszta magasságokba.

Hát így vagyunk a keresztyén szabadsággal is. Sem az nem teljes igazság: mindent szabad nékem, sem az nem épkézláb elv: semmit sem szabad nékem. Sem a világiasság, sem az askétizmus nem útunk. Tudjuk, hogy az első mocsárba vezet, de annak az ideje is elmúlt már, hogy beérjük, a világtól való elzárkózás negatív eszményével. Mert a világiasság legjobb ellenszere nem a világtól való menekülés, hanem a jobb világért való küzdelem.

A világiasság azt mondja: Élvezd az italt kedved szerint! A világkerülés így kárál: Egy cseppet se érintsen az ajkad! A jobb világ harcosa így kiált: Vessünk véget az egész kárhozatos szeszkereskedelmnek!

A világiasság azt mondja: Miért ne élvezhetnél néha egy-egy sikamló-sabb szindarabot is? A világkerülés béklyót rak rád: Be ne tedd a lábad egyetlen színházba se! A jobb világ harcosa kiadja a jelszót: A nyilvános szórakozási alkalmakat meg kell menteni a tisztaság és nemzetépítés számára!

S ugyanez a helyzet a politikában, az üzleti életben, a sportban, a szociális kérdésekben. Nem árral úszni, sem világot kerülni, de harcolni egy jobb világért. S ez a harc maga formál bennünket új emberekké, mert ezt a harcot legelőször bennünk vívja meg Krisztus Lelke, ha egyszer valóban befogadtuk. S ha bennünk diadalmaskodhatott, semmi kétség a kifelé irányuló harc diadala felől sem, mert hiszen Ő nemcsak új embereket akar a régi világban, hanem új világot is az új emberek által az új emberek számára.

RAJZPÁLYÁZATUNK EREDMÉNYE.

Különösen szép eredménnyel járt rajzpályázatunk. Több olyan pályamunkát kaptunk, amelyek közt alig lehet értékben különbséget tenni. Ép ezért a bíráló bizottság úgy döntött, hogy egyenkint 10—10 pengővel jutalmazza az Emlékeim és Kemenesalja jellegű rajzgyűjteményeket. Az elsőnek a szerzője Farkasdy Zoltán, a bpesti ev. gimn. VII. oszt. tanulója, a másodiké Mórítz Sándor a pápai református gimnázium V. oszt. tanulója.

Nagyon örült a bizottság annak, hogy éppen állandó munkatársaink nyújtottak be olyan műveket, amelyek az első helyet megérdemelték.

Ugyancsak igen gondos és szép pályamunkákat hozott a Jó munkát és a Nefeleges jellegű rajzgyűjtemény. Az elsőnek tulajdonosa Jánossy György, a bpesti ev. gimn. VII. oszt. tanulója, a másodiké Wagner Orsolya, a bpesti ev. leánygimn. VII. oszt. tanulója. Egyik név sem ismeretlen már, részint a pályázatok, részint illusztrálásai révén olvasóink előtt.

Szép és tehetségre valló munkák a következő, dicséretet kapott rajzok: Ne bántsát a magyart (linoleumok), Erdélyi álom, Felvidéki tájak, arcok, Kicsi a nagyok közt, Excelsior 27, Imádkozzál és dolgozzál, Művészivadék.

Labdarugó K.F.T. . . .

Irta: Halász Béla.

Már beszámoltam kedves olvasóimnak arról, amikor labdarugó szenvedélyem majd az életembe került, most viszont arról adok hiteles tudósítást, amikor száz koronát kerestem a nemes tornán . . . Akkoriban egy kedves göcseji faluban L.-ben töltöttem a szünidei szabadságot és jóllehet közel húsz esztendő tűnt el már azóta most is látom a rétet, ahol végnélküli mérkőzéseket vívtunk a helybeli inastársadalom jeles képviselőivel egy kitömött harisnyafej segítségével, amelyet valaha a jegyzőgyermek nagynénje viselt és jelenleg a football szerepét töltötte be . . . Mellesleg megjegyzem, hogy naponként liter-szám ittam a jó falusi aludttejét és halálosan szerelmes voltam a legkisebbik jegyzőleányba . . . Elhiszem, hogy Önök ezen méltán csodálkoznak, mert hogyan is lehet szerelmes az olyan fiatalember, akinek aludttej csörgedez az ereiben, de hozzáteszem, hogy erre az időre esik életem egyetlen közgazdasági tevékenysége is, amikor megalapítottam a „Labdarugó K. F. T.”-t, ami megmagyarázva azt teszi, hogy a labdarugás úzására alakult egy Korlátlanul Felelőtlen Társaság . . .

Ez a pompás közgazdasági ötlet akkor ötlött eszünkbe, amikor meghalottuk, hogy a szomszédos faluban P.-án is megalakult egy sportegyesület, a P. S. C. Miután minden lelkiismeretfurdalás nélkül önmagamot neveztem ki a megalakítandó Társaság intézőjének, igazgatójának, vezérigazgatójának, összehívtam a tisztartóék pajtájába a helybeli diáktársadalom kitűnőseit.

— Tisztelt Barátaim — nyitottam meg a közgyűlést — indítványozom rendezzünk egy valódi labdarugó mérkőzést, hívjuk meg a P. S. C.-t, csináljunk rendes jegyeket és a jövedelmet osszuk szét egymás között . . .

Dezső, a vasúti előljáró fia ugyan aggodalmas hangot próbált megütni.

— Mi lesz, ha nem jön senki a mérkőzésre és még a vendégek útiköltségét sem tudjuk kifizetni?

A jegyzőgyerekek azonban az elnöki indítvány mellé álltak és legbecsesebb becsületszavukra fogadták, hogy majd a kishírónak adnak néhány pakli dohányt és ezzel a kellő propaganda biztosítva lesz. Végül mindnyájan megfogadtuk, hogy ha ennek ellenére is kevés lesz a bevétel, a társulat tagjai zsebpénzüket ajánlják fel a csőd elkerülésére . . .

Miután az anyagi ügyeket így elintéztük, egy szép árkus papíron annak rendje és módja szerint meghívást intéztünk a szomszéd falu sportegyesületéhez és a levél végén dagadó büszkeséggel jelentettük ki: „egyesületünk nemcsak a vasúti költséget fogja megtéríteni, hanem vacsorát is rendez a vendégek tiszteletére” . . .

Három nap mulva megkaptuk az értesítést, hogy a legközelebbi vasárnap eleget tesznek a meghívásnak.

Erre aztán lázas tevékenység indult meg a társulat tagjai között. Mindenekelőtt jegyeket csináltunk és miután a jegyzőgyerekeknek sikerült szerezniök egy használaton kívül helyezett marhalevél-bélyegzőt, kellő szakértelemmel és

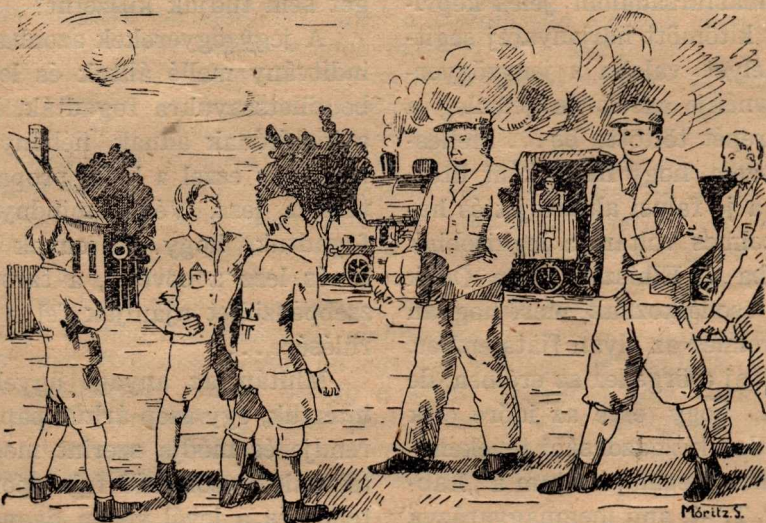
fontossággal ráütöttük a jegyekre, hogy az esetleges hamisításoknak ezzel elejét vegyük.

A kis kövér Poldi, aki egyébként a társelnöki tisztséget töltötte be, hatalmas reklámrajzokat készített, amelyeken megfelelő rajz kíséretében hívta fel „községünk hazafias és nemes közönségét”, hogy vasárnap délután a községi marhalegelőn szíveskedjék az ünnepély fényét emelni és a belépti díjat megfizetni... Természetesen a kis jegyzőlánynak, Marikának külön tiszteletjegyet készítettünk, amely abban különbözött a rendes jegytől, hogy kétszer

tette: „A vonat bejár az első vágányon”, jöllehet az első vágány egyúttal az utolsó is volt a kis megállóhelyen..

Mily nagy volt azonban a meglepetésünk, amikor a vonatból tizenegy marcona alak lépett ki, a várt tizenegy diákfiú helyett és egyenesen felénk tartottak. Körülbelül úgy néztünk ki mellettük, mint a törpék Gulliver oldalán... Épen az üdvözlő beszédre akartam nagy kínomban rákezdeni, amikor az egyik óriási legény könnyedén megfogta a vállamat

— Gyere kis fiam hozd be a faluba a csomagomat...

Gyere kis fiam, hozd be a csomagomat!... Mórítz S. V. o. t. rajza. Pápa.

ütöttük reá a marhalevél-bélyegzőt és kineveztük „az ünnepély védnökének”, bár az egész védnökség akkoriban alig számolt többet 12 évnél.

Végre elérkezett a várva-várt vasárnap. Magam mellé vettem két-három társulati tagot és mint küldöttség kivonultunk az állomásra a vendégek elé. Miniszterek érezhették a királyok érkezésekor azt a forróságot, amely a szívünkben volt, amikor S. bácsi az állomáselöljáró harsány hangon bejelen-

Szólni sem tudtam ijedtemben, de a nagyobbik jegyzőgyerek végigmérte a szemtelen alakot, aki egy küldöttséget hordárnak akart lefokozni és vakmerően rákiáltott

— Vegye kérem tudomásul, hogy mi a helybeli sportegyesület képviselői vagyunk —... ezzel egyet intve a szemével már rohantunk is a krumpliföldeken keresztül... A vendégcsapat egy pillanatig elképedt, aztán torkukszakadtából elkezdtek nevetni és már

messze jártunk, de még mindig hallot-
tuk gúnyos kacajukat...

Szóval a fogadtatás nem sikerült.
Sebaj! — gondoltuk, majd másképen
lesz a mérkőzésen. Ezeken a hórihorgas
alakokon majd csak túl teszünk,
amikor a labdarugás magasabb művé-
szetéről van szó... Mire aztán a mér-
kőzés kezdetét vette, már többszáz-
főnyi közönség sorakozott a marha-
legelőn, mert villámgyorsan híre ment
a faluban, hogy óriások mérkőznek
majd a törpékkel és mindenki kíváncsi
volt, nagyobb szerencsénk lesz-e a mér-
kőzésen, mint volt a fogadtatásnál...
Bevallom dobogott a szívem, amikor

Hiába biztatott bennünket a közönség,
hiába integetett felénk kis kezeivel a
jegyző Marika, hiába volt a bíró jóin-
dulata is, amikor már-már azt hittük
sikerül bevennünk az ellenfél kapuját,
egyszerre csak szárnyakat kaptunk és
repültünk, hogy Blériot sem különben.
A közönség eleinte bosszankodott, ké-
sőbb már torka szakadtából nevetett
nagy igyekezetünkön... Így történt
aztán, hogy a marhalegelőn lejátszódott
csata 0 : 6 arányú súlyos vereségünk-
kel végződött...

Egyszerre elmúlt azonban rossz
kedvünk, amikor megtudtuk, hogy
előre nem látott fényes anyagi

Repültünk, hogy Blériot se különben... Mórítz S. V. o. t. rajza. Pápa.

felvonultunk a kezdéshez, mert a néző-
közönség soraiban egy üres söröshordó
tetején feltűnt Védnökünk is, a leg-
kisebbik jegyzőleány... Titokban arra
kértem az illetékes hatalmakat, enged-
jék meg, hogy az Ő szemelättára rúg-
hassak három gölt a krumplicsöszök
kapujába... Ahogy azonban az ellen-
fél kapujához közeledtünk, egyszeriben
csak előttünk termett egy-egy meszelő-
nyélhosszú alak és úgy lökött el ben-
nünket, mintha ott sem lettünk volna.

eredményt értünk el. Úgy látszik a
marhalevel-bélyegző megtette hatását,
mert a pénztárosunk alig tudta zsebébe
tömködni a papírbankókat... Mikor
aztán kifizettük a költségeket, kiderült,
hogy fejenként száz korona osztalék
esik minden játékosra...

Az élet — őszinte sajnálatomra —
nem csinált belőlem vezérigazgatót, de
megtanított arra a nagy igazságra,
hogy minden örömben van öröm is és
a nagy örömben is vegyül keserűség...

„Az én népem nem tudja az Ur ítéletét”

Az első beszédgyűjteményen haladunk tovább. Legutóbb Jeremiás működésének első korszakát láttuk beszédekben. Most következnek a *második korszakból* (608—597 között, Jójákim és Jójákin alatt) gyűjtött beszédek. (7—20 fej.) Nagyobb részét ebben a hónapban vehetjük elő. Mivel csak kevés magyarázatot fűzhetünk e nagy anyaghoz, újra kérjük: a megjelölt bibliai szakaszokat gondosan és *ismételten* olvassuk el, különben a magyarázat sem ér semmit!

Jer. 7,1—15., (26. fej.)

A templom kapujában.

Jójákim uralkodásának elejére kell tennünk ezt a történetet. Talán éppen a trónralépéssel kapcsolatos ünnepségek valamelyikén esett. Az ország sorsa pillanatnyilag biztonságosnak látszott, hiszen az új király Egyiptom barátja. A belső templompitvarban éppen áldozatbemutatás folyik. Tolong a nép a külső pitvarból emelkedően befelé vivő lépcsőkön. Jeremiás is ott a sokaságban. Nincs ebben semmi különös. Hiszen a prófétáknak még kijelölt, megszokott helyük is volt a külső pitvar díszes oszlopcsarnokai alatt. Különös csak az, hogy Jeremiás egyszerre ott terem a lépcsők tetején és útját állja testével s kiáltásával a befelé tódulóknak! Rettenetes, amit hirdet onnan az Úr nevében: ne bizakodjék Juda népe a *templomban* és a szertartásokban, de jobbuljon meg belsőleg, különben az Úr összetöri saját szent templomát! Ez istenkáromlás volt a kegyesek fülének.

Hatását leírva találjuk e beszédnek a könyv 26. fejezetében, azért vesszük ide. Itt *Bárúk* Jeremiás „íródeákja” ad számot róla. A próféta majdnem életét veszti, mert az istenkáromlást megkövezéssel büntették. Az elvakult vallási fanatizmus már kezét is emel rá. A gyorsan egybegyűlt ítélő tanácsban azonban szerencsére nemcsak egyházi emberek vettek részt, de világiak, királyi tisztviselők is, — a templom a királyi várral szomszédságban volt! —, kik higgadtan gondolkodtak. Hivatkozás történik *Mikeásra* is, ki szintén kemény szavakkal prófétált Ezékiás király idejében s mégsem öletett le. Jeremiás maga is nagy hatású beszéddel *védkezik*. Bátran ödáveti kockára életét s biztossággal állítja, hogy az Úr küldöttképpen szólott! Isten megmenti prófétáját. Már is igazolódott első ígérete (1, 19 v.). Hogy persze másképp is történhetett volna, arra példának említtetik *Uriás* próféta esete; Jójákim Egyiptomból hurcoltatta vissza a menekült s ölette meg kíméletlenül.

Jer. 7,16—8,17.

Nem kell az áldozat!

Jeremiás gyötrődik: miért is kell neki *ítéletet* hirdetnie?! *Közbenjáró imádsággal* kíván Ura elé járulni népe érdekében. De Isten elutasítja, megtiltja néki ezt a könyörgést. Rettenetes fájdalom ez reá nézve. De kénytelen igazat adni az Úrnak; amit az ő népe cselekszik, csakugyan nem mulhat el büntetés nélkül. Jójákim alatt újra szabadon tör fel a keleti pogány áldozatok kultusza. Sőt az „*Eg királynőjének*” hivatalos állami rendelkezéssel istentiszteletet rendelnek el. Ez a keleti istenség főleg az anyák istennője volt, ezért sütnék, főznek neki áldozati ajándékokat az asszonyok. Így tiporják lábbal Jósiás király reformhatározatait. Hát még Isten meg is szabadítsa őket idegen jároból, bajaikból — ezt látván? Hiszen akkor ezzel helyeselné viselkedésüket! Nem tehet mást, minthogy ítéletet bocsát rájuk. (7,16—20.)

Sőt *egyáltalában* nem kell Istennek többé az ő áldozatuk! Ezt így közli a próféta: nemcsak a véres áldozatot utasítja vissza az Úr, (melynek csak egy részét égették el, a másik részét pedig maguk a bemutatók költötték el); az *égőáldozatok* sem kellenek neki, melyeket teljességgel neki égették el. Lemond ezekről is! (7,21—28.) Hallatlan merész prófétai ige ez! Az Ujszövetség hangja már: *személyes hitet* vár el tőlünk az Úr, nem szertartást.

A következőkben a bálványozás szörnyűségeit írja le. A *Tófet-magaslaton* gyermekeket égettek Istennek pogány szokások szerint. Ezért Isten arra szólítja fel prófétáját, hogy fogjon *gyászénekebe*, mert a nép minden ilyen kultuszi öröme siralommmá változik rövidesen. Az előkelők sem menekülnek. Sőt még a sírban sem nyugoszhatnak majd. Nagy lesz a büntetés!

Jer. 8,18—9,26.

Prófétai sirám.

Nehéz a prófétának sorsa: ostromozza népét, de a szíve vérzik érte! Szörnyű a *fájdalma* (8,18—22): előre látja a katasztrófát, király nélkül marad Sion, hiába bizakodtak benne, nincsen orvosság. (Gileád fáiról volt híres; ezek gyantáját sebek gyógyítására használták.) Szörnyű a próféta *csüggedése* is (9,1—8.): Illésként szeretne elfutni a pusztába, de nem teheti. Végül szörnyű a *jajgatása* (9,9—26): halotti sirámba kell kezdenie, mert Isten büntetéseképpen a halál uralma válik borzalmas valósággá az országban. (A 17. versben a sirató asszonyok *bölcsnek* is neveztetnek. Azért tartották őket bölcsnek, mert értettek a halottsiratás művészetéhez; a halottasházból ki tudták úzni a gonosz szellemeket; biztosítani tudták titkos szavaikkal, hogy az árnyék vissza ne járjon.)

A 10. fejezetet csak éppen olvassuk el. Nehéz magyarázni, mert sok apró részből áll, melyek nem függenek össze egymással. Szép a 24. vers!

Jer. 11,1—12,6.

Tudatos gonoszság.

Mind világosabban látja, tapasztalja a próféta, hogy népe bűne tudatos, *szántszándékos gonoszság*, mellyel Istenét megcsúfolja. Pedig már közel a közvetlen veszély. *Nabukodonozor* betörése előttre kell helyoznünk a most következőket.

Új megbízatást nyer az Úrtól: beszéljen a *Sinai-szövetségről*. Ezt feleletül szánja Isten Jojakimnak, ki Jósiás király istenes kultuszreformját hivatalosan is megszüntette, vagyis egyenesen megszegte a Szövetséget! Isten ezért felelősségre fogja vonni. Mert az Úr szövetségkötése Izráel népével nem valami *kétoldalú szerződés*, amelyet akármelyik fél bármikor kénye-kedve szerint felbonthat; Isten abban a Pařancsoló, a nép része csak az engedelmeskedés! Az engedetlenségre jogos számonkérés következik. (11,1—17.).

Tudatos vétkezésüket igazolja az a kísérlet is, hogy *orgyilkosság* által hallgattassák el a prófétákat. Valószínűleg jeruzsálemi papok bérelték fel erre az anathobelieket. Isten azonban ismét vigyázott reá. De íme, veszély és szenvedés a próféta útja. (11,18—23.).

Nem csoda hát, hogy Jeremiást is elfogja az a kérdés, ami a 73. zsoltárban oly szépen jut kifejeződésre: miért tűri el Isten a gonoszok törvéteit és miért engedi *szenvedni* az ő kegyeseit? Már-már perbe száll Istenével; mégis megnyugszik abban, hogy Isten *láthatatlanul igazságos* és igazsága végül győzni fog. (12,1—6.).

Jer. 12,7—13,27.

Ellökött örökség.

Maga Isten mondja ki panaszos fájdalommal: *ellöktem örökséget!* (12,7.). Kedvelt választott népe lenne az ő öröksége, de kénytelen elpártolása miatt ellenség kezére adni. Ezt a szomorú ítélettartást *három hasonlatban* mondja el a próféta.

1. *Az eltaposott szőlőskert.* (12,7—17.). Kik azok a „pásztorok”, akik eltapossák Isten szőlőjét? Itt nem a megszokott kedves értelemben áll a pásztor szó. Idegen királyok, fejedelmek ezek, kik Izráelre törnek, mégpedig Isten akaratából? Ő adja ellenség kezére örökségét.

2. *A megrothadt öv.* (13,1—11.). A keleti férfinek fődíszje volt a derekára csatolt öv; ezüsttel ékesítették. Ilyen értékese díszje volt Izráel Istennek. De az nem símult hozzá, Gazdája derekához, inkább más gazdát keresett magának. Ezért *fogságra* viszi népét Isten az Eufrátes mellé, ott kell elpusztulnia. Valóban, a fogságból csak roncsolt töredék térhetett vissza.

3. *Az összetört boroskancsó.* (13,12—14.). Valószínűleg örömnép alkalmával mondja el ezt a próféta. A részegség vége *törés-zúzás* szokott lenni. Így verődnek össze majd az önmagukba részegült népek is. Ez is bekövetkezett.

597-ben Nabukodonozor megjelenik Jeruzsálem falai alatt. Az ifjú *Jojákin*, anyjával, Nehustával s egész udvarával együtt kivonul elébe hódolatra, de hiába. Fogságra vitetnek. Ezt gyászolja a próféta. (13,15—27.). Híres a 23. vers!

Jer. 14,1—15,21.

A próféta bűne.

Egy *szárazság* csapásai vannak itt leírva. Ilyen gyakran volt a Jordántól nyugatra eső vidékeken. A nép Istenhez kiált, de pusztán szorultságában, az *ínség* miatt. Isten ezt nem veheti tudomásul, ismét megtiltja a prófétának még a közbenjárást is. (14,1—15,9.).

A *próféta* sem bírja tovább, ő is fellázad Isten ellen. Elviselhetetlennek érzi küldetését. De így nem lehet tovább próféta! *Meg kell térnie lázadásából neki is, hogy ismét szólhassa az Úr szavát.* Sorsa martirium, de íme, nem Isten igéje, hanem *saját bűne miatt*, mert ő is ellene lázad Isten akaratának! A próféták sem emberfeletti emberek. (15,10—21.). Csak egy volt, aki büntelenül halt: Istennek Fia! S. L.

BIBLIAI KÉRDÉSEK.

December havi kérdéseink helyes megoldása:

1. A filliszteusok ellen (I. Sám. 4,4 k.).
2. Dávid (II. Sám. 6,14.).
3. I. Móz. 8,21; I. Kir. 8,46; Jób 4,17—19., 9,2 és 20., 15,14—15., 25,4—6; Zsolt. 14,1—3., 51,7., 53,2—4., 143,2; Péld. 20,9; Préd. 7,20; Es. 59,4., 64,5—; Hós. 4,1; Mik. 7,2; Róm. 3,9—20. és 23., 5,12; Gal. 2,16., 3,22; I. Ján. 1,8. és 10. versei. (Ezekből bizony elég keveset találtak meg, keressétek fel őket tehát!)
4. Közel négyszáz; a szíriabeliek ellen. (I. Kir. 22,6.).
5. Jób 22,25; Zsolt. 12,7., 66,10; Péld. 3,14; Es. 1,22., 48,10; Ez. 22,18. és 22; Jak. 5,3. versei.

Nyertes lett: *Gáncs Mária*, Budapest, VI. o. lg. 11 ponttal.

Január havi kérdéseink:

1. Kik imádkoztak Istenhez a biblia tanúsága szerint népükért, övéikért *közbemjáró imádsággal*?
2. Kik azok a próféták, akik már Jeremiás előtt is prédikáltak az *áldozatok ellen*?
3. Melyik újszövetségi könyv foglalkozik legtöbbet *Jézus áldozati halálának jelentőségével*?
4. Kiknek szórattak szét a *csontjaik* Izráelben isteni büntetésképen?
5. Hol beszélnek még a próféták Isten *szőlejeréről*?

Beküldési határidő: január 25.

NORVÉGIAI EMLÉKEK

Írta: Kalándy Edina.

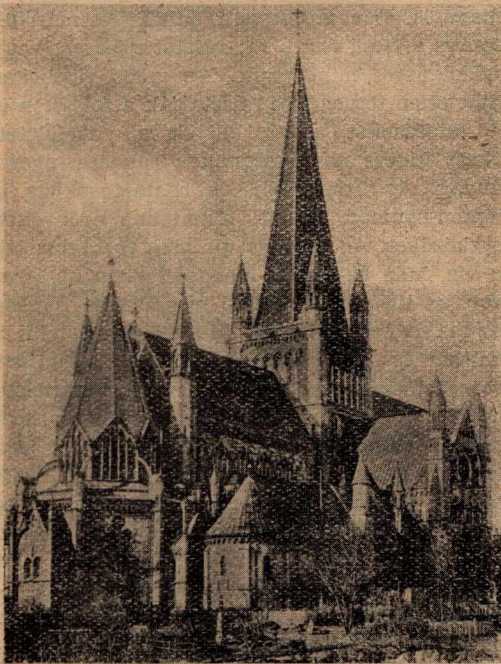
Második közlemény.

Sietnünk kellett hajónkhoz. Öreg hordárunk pontosan ott volt, elhelyezte holminkat kicsi fülkénkben. Először megdöbbsentünk ennek apró méretein, de később nagyon megbarátkoztunk vele. Két méter hosszú, 1½ méter széles ez a mi lakásunk, de mindent megtaláltunk benne, amire 26 órás tengeri útonkon szükségünk lehetne: hideg és meleg vízcsap, villanylámpa minden ágynál s egy öt-pengős nagyságú szellőztető-nyílás a mennyezeten. Úgy özönlött be a friss levegő, hogy egy pillanatig sem éreztük az ablak hiányát. Böven volt hely ruháinknak, poggyászuinknak s miután mindent elrendeztünk, jó helyet kerestünk a fedélzeten, kényelmes fekvőszékek-ből néztük a világot. A kikötő sokféle hajója, világítótornyok, útjelző bóják elmaradoznak, kijutunk a nyílt tengerre. Nyugatfelé a végtelenségig ér a hullámok birodalma, keletfelé pedig sosem tűnik el szemünk elől a hegyvidék; meg-megközelítjük a kopár gránit-órlásokat, aztán apró szirtek között haladunk. Elgondolkodunk a teremtőerő felfoghatatlan

nagyságán, mely ezeket a szédítő magasságba nyúló, szeszélyes, változatos alakú kötömböket alkotta. Egészen jól megértjük, hogy a pogányvilág egyszerű gondolkodású embere félelmetes szörnyetegeket tisztelt bennük és képzeletük benépesítette ezeket a megközelíthetetlen, sokféle veszedelmet rejtegető szakadékokat, sötét, szűk völgyeket gonosz szellemekkel.

Reggel átjutunk az északi sarkkörön s ekkor hómezős hegyeket pillantunk meg. Milyen ellentét ez, az otthoni 35° meleggel! A víz sötétzöld és kristálytisztá, mélyen le lehet látni! Ezt akkor vesszük legjobban észre, mikor kikötőbe érünk. A híd cölöpjeit a fenéig látjuk, kagylók, moszatok lepték el. Útitársaink jó része idevaló, megszokta a tenger veszedelmeit, hisz gyermekora óta vízben él. Ezek meg se várják, hogy a hajó kikössön, a korláton át kiugranak; körülöttnünk megélnékül a forgalom, kirakják a postaszákokat, felszedik a halas ládákat, beemelnek egy gépkocsit. Mindez pillanatok alatt történik csendesen, tülekedés nélkül. Mehetünk tovább. A parton halomban fekszik a kivetett hínár, rajta sirályok tollászknak. Sötétzöld erdők és bársonyos puha rétek borítják a hegyoldalakat, fölöttük vakítóan ragyognak a napsütötte hófoltok. Keskeny völgynyílások, jellegzetes fjordok mélyen bekanyarodnak a partba. A szemnek jóleső tarka foltok, szerény házacsok, apró megművelt földecskékkel beszélnek arról a szívós, kitartó munkáról, melyet az ittlakók végeznek a mindennapi kenyérért. Aranykalászos, délibábos róna, valóságos Kánaán ehhez képest.

Íme, feltűnik egy városka; büszkén emelkedik a templom tornya, a kikötőben messziről látszik egy hatalmas fehér épület, — utóbb megtudtuk, hogy ez a világ legnagyobb halásztgyára, — mindenféle kisebb-nagyobb halászbárkák, motoros csónakok, vitorlások horgonyoznak, a raktárpületek előtt serény munka folyik: olajos hordók, ládák, bádogtartályok, halszállítmányok várják, hogy indulhassanak Finnországba, Amerikába, a világ minden részébe. Ott vesztegel egy francia hadihajó, legénysége jókedvűen beszélget, nézi partraszállásunkat. Megérkeztünk Bodó-

A trondhjemi templom.

ba (ejtsd: Búdó), 100 km az északi sarkkör fölött, észak Alaszkával egy szélességi fokon. Nagy a sürgés-forgás, kendők lobogtatása, in- tegetés; örömmel sietünk le, hogy rokonaink kezét megszoríthassuk. Szép meleg napsütés fogad, kellemes meglepetés. Azt képzeltük, hogy az északi sarkkörön túl örökös a hideg. Némileg tévedtünk, de csakhamar meggyőző- diünk, hogy időjárás szempontjából vissza- tértünk a tavaszba. A lakásban nagy csokor gyöngyvirág, orgona mosolyog felénk, a kert- ben most (július 8-án) nyílik a tulipán, arany- eső, a burgonya még csecsemőkorát éli, az eper alig virít. A ház előtt vígan leng a nor- vég lobogó, hirdeti a vendég érkezését. Kis szemle után észrevesszük, hogy a házban kí- vül, belül újra festettek, fényesítettek ajtókat, padlót, ablakkeretet, bútorot, mindent a vendé- gek tisztelőjére. Érezzük, hogy vendégszerető emberek között vagyunk. A norvégek nagy tisztaságszeretét bizonyítja, hogy már az elő- szobában van mosdófülke. A villanyerő itt olcsó, mert sok a vízesés, patak s ezt fel- használják; ezért nemcsak világításra szolgál, hanem főzésre, vasalásra, fűtésre is. Milyen tiszta a levegő, nincs füst, korom és milyen könnyű, egyszerű a háziasszony munkája. A kamrában nagy tartályokban áll a készülő „bor”; továbbá füstölt rénszarvas hús, lazac, egész hatalmas nagy oldal, melyből úgy sze- letelnek reggelihez, vacsorához, mint mi a sonkából. Tréfásan mondják is, hogy náluk ez olyan mindennapi étel, ha háztartási al- kalmazottat fogadnak, az kiköti, hogy heten- kint legfeljebb háromszor kapja. Kaviárt há- zilag készítenek, — mi csemegeüzletekben vesszük drága áron. A pincében nem kell be-

Ejféli nap.

takarni a hűskészletet, halakat, mert a levegő más, az ételnemű napokig eláll, nem romlik.

Megvallom, Norvégiáról eddig némi téves fogalmaim voltak, ehhez a jóismerősök is hozzájárultak. Utazásunk előtt, a csomagolás- kor elhalmoztak jó tanácsaikkal: okvetlen sok meleg ruhaneműt vigyünk magunkkal, hiszen a sarkkör fölött nagyon hideg van. Nem egész- en osztottuk ezt a véleményt, mert roko- naink karácsonykor írták, hogy most hozták be a kertből az utolsó nyíló virágokat. Mégis otthonhagytuk a legkönnyebb nyári ruháinkat és hogy megbántuk! Tegnap éjfélkor 20° C volt s mióta itt vagyunk, sosem kellett kabá- tot felvennünk. Valóság, hogy nyugati Nor- végia éghajlata feltűnően enye s ezt a Golf- áramnak köszönheti. Hó itt, Bodóban, kará- csony előtt ritkaság, s a legnagyobb hideg 12° C. Meglepő, hogy itt az északi szélesség 67° megerem a rozs, árpa, sőt a búza meg- honosításával is sikeresen kísérleteznek innen még északabbra fekvő védett völgyekben. Ott a dió is megéri. Azt is most tudtam meg, hogy a lakosság főfoglalkozása földművelés és állattenyésztés (30%), a halászat csak más-odik helyen szerepel (a lakosság 25%-a). Tej- terméket, főként sajtot, vaját tekintélyes mennyiségben szállítanak külföldre, második fontos kiviteli áru a fa; részint nyersen, vagy feldolgozva, mint papír. Az erdős vidékeken hihetetlen tömegekben úsztatják a folyókön le a fatörzseket, egész ellepik a vízfelületet. Nagy kincse az országnak a sok érc, nyers- anyag. Az üzletekben, de háztartásokban is lépten-nyomon látunk alumínium edényeket, eszközöket. Az asztalon pl. cinn farsókban áll a víz. Már az ősrégi mondavilágban halászat volt az ittlakók egyik fő megélhetési forrása és ma is leggazdagabb kiviteli jövedelmük a halzsír és halkészítmény. Hogy ez milyen veszedelmes kenyérkereset, arról meggyőződ- hetünk a napilapokból; majd mindennap hoz- zák az életmentők, kitüntettek nevét, arc- képét. Csak a múlt télen 50 merész bodói halász pusztult el a tengeren s volt olyan család, melynek öt férfitagja nem tért vissza. Szép időben úgy járunk a tengerrel, mint Petőfi a Tiszával. Miért bántják, hisz a vi- lág legjámborabb vize. Tükörsíma felületén mozdulatlanul ülnek a sirályok, szelíd hul- lámocskák verődnek a parthoz, örökké mos- sák a kavicsokat.

Folyt. köv.

Mák Pista VII. oszt. tanuló előadásai az iskoláról

Édes Öcsém!

Az iskolai életnek kellemetlen velejárója a felelés. Az iskola ugyanis nem elégszik meg azzal, hogy tanultok, hanem felelni is kell. Ez a szokás még a multból maradt fenn. Már Julius Caesar is felelt. A senatusnak arra a kérdésére, hogy mondjon három mult idejű igét, így felelt: Veni, vidi, vici. A felelet jó volt, egyest kapott rá. Igaz, hogy a kérdés is könnyű. Mai nap már nehezebb felelni s ezért reformra, azaz eltörlésre lenne szükség ezen a téren. Az ember nem lehet felelős olyasmért, amit nem tett. Aki nem tanul, nem felelhet érte. Meg aztán a felel rendhagyó íge, mert cselekvőnek látszik, holott valójában szenvedő értelmű.

A felelés ideje bizonytalan. Az iskolai törvények nem szabályozzák. Így aztán csak bizonyos magányosok szokták logaritmustáblák, gyökvonás, kombináció, időjárásjelentés, hadijelentés alapján találgatni, de egyik módszer sem teljesen bizonyos. Csak annyira, mint a meteorológiai intézet jelentései. A felelés ideje ugyanis a tanár úr egyéni természetétől, pillanatnyi hangulatától, a reggeli rádióhírektől s attól függ, hogy mennyi szemét van elszorva az osztályban. Ez utóbbi eset minden számítást halomba dönt. A tanár urak különben is szeretnek bekerítő mozdulatokat végezni. A bal sarokban erősen nézik Delit s miközben annak már gyöngyözik a homloka, hirtelen a jobb sarokban Linczényit szólítják

fel. Vagy a noteszben hátul a Varga, Vitéz körül jár a szemük, s hirtelen mégis Abeleszt csalogatják felelni.

Hogyan kell viselkedni felelésnél? Mindig örömmel és készséggel kell felugrani. Közben ajánlatos a mennyezetet vizsgálni, hogy lássék milyen magasan járnak a gondolataitok. Ha közben egy-két verejtékcsepp is megjelenék a homlokon, igen jó hatást tesz. Ha a tanár úr kezdene beszélni, udvariasan hallgassátok végig, legfeljebb végén helyeseljétek: Én is ezt akartam mondani. Általában megfontoltan kell beszélni, lassan gondolkodni, hogy közben megszólaljon a csengő.

Nem ajánlatos a szomszédtól várni segítséget. Neki ugyan jó szíve van, de a leckét éppen mára ő sem tanulta meg. Holnapig pedig te már nem várhatsz. A könyvet sem érdemes az előtünk ülő háta mögé rejteni kinyitva. Nem mintha észrevehető volna, mert a fedezék jó, hanem, mert az a bizonyos lap hiányzik belőle, kiesett a reggeli verekedés hevében.

A felelés vége rendszeren egy-négyes. De viszont, aki megkapta elmondhatja, hogy átessett a tüzkereztségen és emelt fővel járhat a folyosón.

Gyorsírással jegyezte: Rák Bandi.

ELBESZÉLÉSPÁLYÁZATUNK EREDMÉNYE

Pályázóink az idén is szívesen próbálkoztak meg a visszakerült Felvidék vagy a megszállott területek életéből vett tárgyakkal. Ezt a körülményt nagy örömmel láttuk.

A pályázat első díját nyerte a Nyárutó jelígejű, Aki nem hitte az Istent című elbeszélés. Nagyon kiemelkedik a többi közül jól felfogott tárgyával, gondos kidolgozásával, szép nyelvvel és arányos szerkezetével. Szerzője: Bánki Horváth János, az orosházi áll. mezőgazdasági középiskola III. oszt. tanulója.

Második díjat kapott a Pusztai riadó jelígejű, Holunka Gyuró pipája című elbeszélés. Kedves humora és jó megfigyelésekkel tele ügyes leírása tette érdemessé erre a helyre. Szerzője Boros János VII. oszt. gimn. tanuló Budapest.

A harmadik díjra a Vigyázzunk jelígejű, Bakonyban című útleírás. Olyan pályázó műve, aki nemcsak a természetet szereti, hanem a viszonyokat, helyzetet meg is látja. Szerzője Szabó József VI. o. t., Pápa.

Megdicséri a bizottság elsősorban a Krasznahorka jelígejű dolgozatot, továbbá a következő jelígejű pályaműveket. Csalogány, Ezüstön és aranyon.

A megnagyobbodott Csonka-Magyarország területe a legújabb kimutatás szerint 117.146 négyzetkilóméter, lélekszáma 10,817.286. Magyarország népsűrűsége négyzetkilóméterenként 92.4 lélek. Budapest területe 207 négyzetkilóméter, lélekszáma 1,115.877. Az ország-részek közül legnagyobb a Dunántúl, amelynek területe 30.577 négyzetkilóméter, lélekszáma 2,145.127 lélek. A Kárpátalja területe 12.061 négyzetkilóméter, lélekszáma 664.826.

Egy francia tudós legutóbb érdekes könyvet írt, amelyben teljes részletességgel ismertette a világtörténelemnek azt a 800 békekötését, amelynek a szöveg befejező sorai szerint az örök békét lettek volna hivatva megteremteni, amelyeknek tehát ma is érvényben kellene lenniök. A tudós kiszámította, hogy ezek az örök békék átlag két évi tartottak.

Az amerikai mérnökök nem mindennapi sikert értek el: megteremtették a távbeszélőhuzalon közvetített távolbalátó híradót, amely ha a feltalálók reménye valóra válik, a közönséges távbeszélő vezetékain fogja lakásunkban láthatóvá tenni a világ érdekes eseményeit. A távolbalátó híradót Newyorkban mutatták be. A Madison Square Garden fedett kerékpáros pályáján rendezett nagy versenyt közvetítették. A kellő helyen felállított felvevő-kamra, az „ikonoszkóp”, a lencséjére vetítődő képeket villanyrezgéssé alakította át és ezeket a felerősített rezgéseket rendszeres távbeszélő-vezetéseken közvetítették a kísérleteket irányító társaság távolbalátó műtermébe. A felvételeket az Empire State Building tetején lévő távolbalátó állomáson keresztül rádióhullámokkal adták tovább, úgy, hogy azokat bárki felvehette és szobájában zavartalanul gyönyörködhetett a kerékpárverseny mozgalmal jeleneteiben.

A világ legrégebbi gyógyszerkönyve a Brit Orvostani Múzeumban van. Ennek korát

6000 esztendőre becsülik. Ezenkívül még két nevezetes orvosi könyvet tartanak számon. Egyik az Ebers-féle papirusz, amelyet 1875-ben a thebai sírvárosban találtak, a másik pedig a kínaiak nagy növénykönyve, amely 40 „kötet”-ből áll. Ez a két mű hozzávetőleg 3500 éves. Az időközben elmúlt évezredek alatt bizony megváltozott az egész orvostudomány, de az ősi gyógyszer-tan sok olyan szert ajánl, amit manapság is használ az emberiség. Ezek között elsőhelyen vannak a növények. A kínai gyógyszerkönyv például a következő orvosságokat írja elő: fodormenta, ánizs, álóé, mirrha, füge, szeder, méz, hagyma, ópium.

Hat évig tartó építés után a múlt év decemberében adták át a forgalomnak a Hitler Adolf-csatornát, amely a Duna és az Odera között bonyolítja le a forgalmat. A csatornán 750 tonnás hajók is közlekedhetnek. A csatorna főképen a felsősziléziai szénszállításoknál jut erőteljes szerephez, az út megrövidítésével.

A jobb tüdő átlagos súlya egészséges felnőttél 590, a bal tüdő 540 gramm. A máj súlya 1815 gramm.

Az újabb orvosi megállapítások szerint az embernek testsúlya minden kilója után naponként 35 kalóriára van szüksége, vagyis egy közepes súlyú férfinak annyi különféle táplálékot kell elfogyasztania, ami 2300 kalória értékű. Fehérjéből (hús, tojás, liszt, bab) napi 50 gramm, zsírból (vaj, olaj, tojás-sárgája) napi 100 gramm, szénhidrátból (cukor, burgonya, gabonaneműek stb.) napi 500 gramm a dolgozó ember szükségletét bőségesen fedezi.

Van már néma zongora is. Ezt ketten hallgatják a fülre illesztett hallgatóval: egy, aki játszik és a mestere. — Egy német mérnök feltalálta a hangtalan kalapácsot is, amely nyomásra működik.

P. F.

Lakos György első díjat nyert verseiből.

Szemem volt

Szemem volt és én
mégse láttam,
vakon forogtam
a világban...

Láttam hazámnak
sok, szép táját:
a világ ékes
bokrétejét...

Láttam regényes,
sűrű erdőt,
hegyet, hol ezer
szép fa felnőtt:

Láttam a híres
rónaságot
s a búzaföldön
kék virágot...

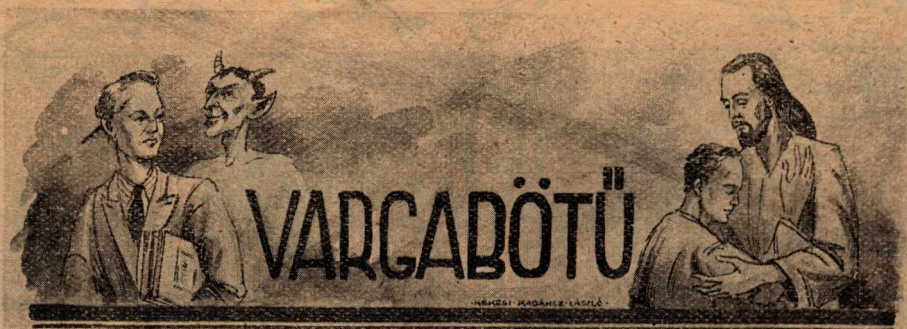
Láttam szent zúgot,
szűz vidéket;
édes leányt, ki
szívet éget...

Láttam Istennek
sok-sok tárgyát;
helyet, hol örök
dalok járnak,

s nem vettem vakon
soha észre
a könnyet Anyám
bús szemébe'...

Az első magyar repülők a visszatért Felvidéken. Farkasdy Zoltán első díjat nyert rajzaiból.

Regény.

Irta: Farkas Zoltán.

(Ötödik közlemény)

Letette a könyvet s ment utána. Seitz úr megütődve emelte fel a fejét s lassan ő is hátrafelé sétált.

Leghátul az állvány és a fal között maradt mintegy méternyi széles rés. Ott lógtak a fogason a személyzet ruhái. Figedy úr megállt a szűk résben és megfogta az egyik télikabát sarkát.

— Tiéd ez a kabát?

— Enyém.

— Akkor ez is a tied, nesze! — s csontos, szinte rúgóra pattanó kezével olyan pofont cserdített Béla arcába, hogy nekitántorodott a ruháknak.

Bélára ráomlott a világ. Elhomályosult előtte minden, mert szemét előntötte a könny. Ártatlan bántalmazása feletti keserű felháborodása olyan tömeggel szeretett volna előzúdulni a melléből, hogy megszorult a torka előtt és szinte fojtogatta.

— Mi... ért... — nyögött ki nagynehezen pár idétlen hangot.

Figedy úr közben belenyúlt a télikabát külső zsebébe s előráncigált onnét egy darab ujságpapírba tekert mosószappant.

— Ezért, — dugta Béla orra alá, — hogy kerül ez a zsebedbe?

Bélával forgott a világ, de most egyszerre megállt minden. Szeme rámeredt

a szappan cifrázataira, a karcsún szökellő szarvasra, a kövéren domborodó betűkre, érezte orrában a szappan csípős, lúgos illatát is, még az ujságpapíros egyik reklámján is tisztán látott egy pár vonással odavetett pocakos urat, aki valami üveget tartott kezében s annak örvendezett piszére nyomott orrával, török kés alakú szájával, és külön látta még a haját jelképező égfelé meredő sertéket is, mintha ebben a pillanatban semmi egyéb dolga nem lenne, mint hogy mindezt alaposan szemügyre vegye. Jó pár pillanat telt bele, mire visszaocsúdott a dermedtség önkívületéből. S ez után is nagysokára suttogott annyit rekedten:

— Nem tudom... Fogalmam sincs.

Figedy úr türelmesen tartotta a szappant. Apró kék szemében inkább az elégedettség öröme bujkált, mint a felháborodás szigora.

— Nem tudod? Úgy? Ismerjük ezt a hirtelen feledékenységet. Na, gyerünk az irodába! Szarkákat nem tartunk, — s Bélát előre lendítve megindult.

Ahogy Béla megfordult, látta, hogy Seitz úr is ott áll mögöttük. Szeme szomorú s fejét lassan ingatja. Seitz úr is azt gondolja rólam, — didergett át Bélán a szégyen. S ez végre felrázta der-

medtségéből. A toroka körül megakadt felháborodás végre utat talált és előtört belőle. Odaugrott Seitz úr elé és sírva rikácsolta:

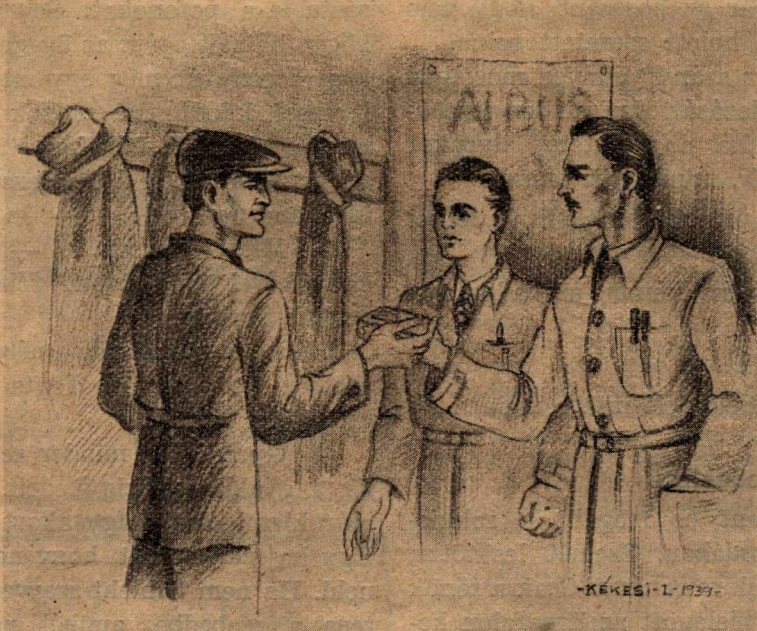
— Seitz úr kérem, nem igaz, nem igaz... ne tessék hinni... Nem tudom, ki tehette bele... Én reggel óta nem is voltam erre hátra...

— Na?

— Itt van — tette az eléje a szappant.

A főnök arca elkomorodott.

— Te is ilyen csirkefogó vagy? — támadt Bélára haragosan. — Látni se akarlak. Adják ki neki a leszámolást! Mehetsz, ahova akarsz.

— Ezért, — dugta Béla orra alá, — hogy kerül ez a zsebedbe?

Seitz úr Figedyre nézett, a szeme csupa jóakarát volt.

— Nagyon derék fiúnak ismerjük... — kockáztatta meg bátortalanul.

— És ez itt? — rántotta eléjük Figedy a szappant. — Gyerünk csak az irodába!

— Sohse tudta Béla, hogy a konzum ilyen borzalmas nagy. Mintha mérföldeket mentek volna, míg az irodába értek. A főnök Figedyre nézett:

— De főnök úr kérem, én nem voltam... Én soha semmit nem bántottam... — sírta el magát Béla keservesen.

A főnök mintha megszánta volna egy kicsit.

— Hát, hogy került ez a zsebedbe?

— Én nem tudom. Én nem tettem bele. Reggel óta nem is voltam a ruhák felé...

A főnök hosszan nézte a zokogó fiút. Láthatólag küzdött magában, higgyen-e neki vagy se. Aztán úgy látszik mégis hinni próbált.

— Hát ki tette volna bele? Nem vesztél össze valakivel mostanában?

— Én nem. Senkivel.

— Evvel... a... Schramml Janival se?

— Janival? — nézett fel Béla csodáikozva. — Nem én. Sohase.

— Hát akkor ki rakta volna a zsebedbe? Eh! — legyintett idegesen, mint akit már az bosszant, hogy nem tud segíteni, holott szeretett volna.

Figedy úr száraz, gúnyos mosollyal nézte a fáradozását. Kár minden vesződésért, mondta a tekintete, ilyenkor mindegyik sír, mindegyik tagad.

Ebben a pillanatban Seitz úr lépett az irodába.

— Főnök úr, kérem, szabadna pár szót?

— Tessék.

Seitz úr Béla felé intett, mire a főnök rászólt.

— Várj odakint!

Béla kiment és megállt a sokkisszonyos irodában. Szemét lesütötte, nem mert senkire ránézni. Csak a főnök szobája felé pislogott az üvegfalon keresztül, ahol most az ő sorsa felől döntenek.

Látta, hogy Seitz úr kezébe vette a szappant, nézegette, aztán mutatta a főnöknek és nagyon magyarázott valamit. Erre Figedy is felkelt, odalépett, kérdezett, vitatkozott s végül megindult az ajtó felé. Bélának elszorult a szíve, azután pedig bunkózó dörömbölésbe kezdett. Mit döntöttek? Mehet világgá szégyennel és gyalázzal, vagy hisznek neki... Várta Figedy úr szolítását, de az rá se nézett, elsietett mellette ki az üzletbe. Seitz úr tovább beszélt közben bent a főnöknek, aki csöndesen bólogtatt hozzá.

Pár perc múlva megjelent Figedy úr és Schramml Janit hozta magával. Valósággal hozta. Fogta hátul a kabátgallérját. Odalódította a főnök íróasztala elé, aztán körülfogták hárman s jó pár percig vallatták. Akkor elcsattant az első pofon. Figedy úr adta. Utána tovább vallatták. De Figedy úr, úgy látszik, már belejött, egymásután szóta le a pofonokat. Schramml Jani bögve hátrált egész az üvegajtóig, amelyen Figedy úr még egy utolsó nyaklevessel kilódította. A sok kisasszony mind odabámult. Béla helyette szégyelte magát. Részvéttel állt a leszegett fejjel kirohanó Jani elé:

— Miért bántott... — de Jani a könyökével indulatosan félre lökte és rohant tovább.

Béla még mindig nézett utána, amikor Seitz úr megfogta a karját s csöndesen rászólt:

— Gyere Béla, minden rendben van. Ez a gyalázatos irigykedett rád, hogy már kiszolgálász, s így akart kidobadni. Egy hajszálon múlt, hogy nem sikerült neki. Ha nem Schicht-szarvas szappant tesz a zsebedbe, amiből negyedórája bontottuk fel az első ládát, hanem az eddig árusított Albusz-harangot, akkor elvesztél. De így meg tudtam győzni a főnök urat, hogy te az utolsó félórában nem voltál hátra a ruháknál. Viszont ez a szappan meg csak negyedórája, hogy az üzletben van. Schramml Jani bontotta fel az első ládát és osztotta szét a rekeszekben. Mikor aztán Figedy úr megmondta, hogy Schramml Jani súgta be neki, hogy állandóan lopod a szappant s most is eldugtál egy darabot, már mindent tisztán láttunk. Egy jó pofonra be is vallotta az egészét. Majd elbánnak veled, légy nyugodt.

Folyt. köv.

KÖNYVISMERTETÉS.

Ujj Péter: Az Alkazári kadét.

A spanyol polgárháború egyik legdicsőségesebb hadi-ténye Alkazár várának hősi védelme volt. Védői spanyol fiúk, az alkazári kadetok voltak, akik ország-világ előtt tettek tanúságot a nemzeti gondolat mellett, megingathatatlanul bízva ügyük igazában és diadalában. Ez a nagyszerű elevenséggel megírt érdekfeszítő regény ezeknek a kis embereknek nagy napjait dolgozza fel. Kitűnőek színes és fordulatos leírásai és a külvilágtól elzárt vár belső életének mozgalmas ábrázolása. Történelmet ad, amelyet az író mélyen érző emberábrázoló és meseszövíő készsége gazdagít. Olyan olvasmány, amely nemzetnevelő értéke mellett élményt nyújtó, irodalmi igényű szórakozást is nyújt olvasójának. Ára egészvásznon kötésben 3.80 P.

A két könyv a Könyvbarátok Kis Könyvei sorozatában jelent meg.

BETŰREJTVÉNYEK.

(Egyenként 2 pont)

Hésmárka
Gulyás Mihály

Bicska Tanítvány

Wagváros
Kliment Miklós

VÁR juttat

Nagy-szatmár
Borbély Károly

Nem kicsi Husféle

Tombola
Lakos György

Dühöng a

Hérló
Zorkóczy Gábor

**K
SZ**

Kotsis Irén. Meleghangú, kedves írása megérdemelné a közlést, sajnos azonban a lap terjedelmét korlátozó rendelkezések nem engednek neki teret. Ha mód adódik rá a tavasszal, Frey Erzsébet halálának évfordulója körül, közölni fogom. Addig is szeretettel üdvözlöm és köszönöm a cikket.

Kicsi a nagyok közt. Nagyon köszönöm a kedves levelet, amelyet a rajzpályázattal küldött. Rajzai a bírálók szerint szép fejlődést mutatnak. Kár, hogy leközölve nem mutatnak annyit. Egyet azonban feltétlenül közlök belőlük. (Nyugdíjasok).

A. F. Sand. Verseidben jó magyar érzés lobog és vannak gondolataid. Az a baj azonban, hogy még nem tudod magadat röviden kifejezni s így felesleges sorok csúsznak bele. Próbáld meg minél tömörebben fejezni ki magadat, nyernek vele a verseid.

Lakos György. Újabb verseidbe sokszor belecúsúznak igen merész kifejezések, amelyek miatt nem lehet őket közölni s hidd el, nem is használnák nekik egyébként sem. Pedig sok érték rejlik bennük s tehetséget árulnak el.

Ponicsán Ádám. Köszönöm a címlaptervezetet. Vigyázz azonban arra, hogy le ne törjön a linoleum széle, mert akkor használhatatlan. Ezt sikerült rendbehozatnom és fel is használom a februári számban.

Karácsony Gyula. A lap minden hónap 10-én jelenik meg, 11-én kerül postára, tehát ezért érkezik csak a hónap közepén hozzátok. A rejtvénymegfejtésekkel nincs semmi baj, mindig elfogadom.

Vajda Gizella. A rejtvénypontokat a megfejtésre adjuk. A rejtvénymegfejtők között minden hónapban két könyvet sorsolunk ki. Azonkívül számontartjuk mindenkinek a pontszámait s a legszorgalmasabb megfejtők év végén is kapnak könyvet, tekintet nélkül arra, hogy év közben nyertek-e vagy sem. A szorgalmas rejtvénybeküldők külön jutalmat kapnak. A közölt rejtvény megfejtett rejtvénynek számít a pontversenyben.

Motalkó. A vigjátékot küld el, szívesen elolvasom s megmondom a véleményemet róla.

Algöver Mihály. Nagyon örülök, hogy tetszett a küldött könyv. Másoknak is igen tetszett. Jókívánságaidat is köszönöm.

Terray László. A fenti üzenet neked is szól. Nagyon köszönöm a jókívánságaidat s neked is boldog új évet kívánok s február elején egy szép értesítőt.

Czinkotszky István. Az októberi szám egyik betűrejtvényének a megfejtése nem volt jó. Te Fallórárt írtál, a helyes Ingaóra.

Gedőváry Lillike. Nagyon köszönöm a szép karácsonyi lapot s a jó kívánságokat. En is boldog új évet kívánok.

Decemberi számunk rejtvényének megfejtése.

KERESZTREJTVÉNY.

S	T
DVA	FOG
BEÉRI	HETET
RENDEZI	KALAPÁL
MIT SPORT	SETIL MÁK
MEMENTO.MORI	KANÁRIMADÁR
MEGYA ETE	VER ZÁDOR
TREFORT	TOLATÁS
ELÉRŐ	KÉTES
ITA	KÖR
A	R

Bűvös óra:

Luther Márton

Ágosta

Betűrejtvények:

Esperanto
Bandita
Hátizsák

Sürgönyrejtvény:

IFJU ÉVEK

Szótagrejtvény:

Látin
Alag
Tas
Ig
N

Kelebia
Elemér
Lehel
Emel
Bél
Ir
A

BUDAPEST, 1940. JANUÁR.

XVIII. ÉVFOLYAM. 5. SZÁM.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat.

Alapította **Algöver Andor.**

Főszerkesztő: **Dr. Bánkúti Dezső.** Felelős szerkesztő és kiadó: **Dr. Rempert Elek.**
Szerkesztő bizottság: **Dr. H. Gaudy László, Bpest, Dr. Keken András, Hódmezővásárhely,**
Raskó Kálmán, Szarvas, Dr. Ruhmann Jenő, Sopron, Welszer Gyula, Nyiregyháza.
Dr. Zelenka Margit, Bpest.

Szerkesztőség: Budapest, VII., Vilma királynő-út 19.

Kéziratok a felelős szerkesztő lakására, Bpest, VII., Damjanich-u. 28b, III. 22. küldendők.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László, Budapest, XI., Váli-út 4. II. 2.**

Postatakarékpénztári csekkszám: 26.111.

A lap megjelenik a tanév folyamán minden hónapban.

Előfizetési ára egy évre 3 pengő; egyes szám ára 30 fillér.

ifj. Kellner Ernő könyvnyomdája, Budapest, V., Csáky-utca 10. — 89973

Mészay, Ede